

Strona pozwana: Azienda Sanitaria Locale AL

Pytanie prejudycjalne

Czy art. 2 pkt 1 dyrektywy 2000/35/WE ⁽¹⁾ stoi na przeszkodzie przepisowi krajowemu, takiemu jak art. 2 ust. 1 lit. a) dekretu ustawodawczego nr 231 z dnia 9 października 2002 r., który wyłącza z pojęcia „transakcji handlowej” — rozumianej jako umowy „wiążące się wyłącznie lub głównie z dostawą towarów lub odpłatnym świadczeniem usług” — a tym samym ze swego zakresu stosowania umowę zamówienia na roboty budowlane, bez względu na to, czy chodzi o zamówienia publiczne czy prywatne, w szczególności umowę zamówienia publicznego na roboty budowlane w rozumieniu dyrektywy 93/37/EWG ⁽²⁾?

⁽¹⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2000/35/WE z dnia 29 czerwca 2000 r. w sprawie zwalczania opóźnień w płatnościach w transakcjach handlowych (Dz. U. 2000, L 200, s. 35).

⁽²⁾ Dyrektywa Rady 93/37/EWG z dnia 14 czerwca 1993 r. dotycząca koordynacji procedur udzielania zamówień publicznych na roboty budowlane (Dz. U. 1993, L 199, s. 54).

Skarga wniesiona w dniu 12 kwietnia 2019 r. — Komisja Europejska/Republika Czeska

(Sprawa C-305/19)

(2019/C 213/16)

Język postępowania: czeski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: P. Ondrůšek, K. Talabér-Ritz, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Republika Czeska

Żądania strony skarżącej

- Stwierdzenie, że Republika Czeska, nie zapewniając, by w budynkach o całkowitej powierzchni użytkowej większej niż 500 m², dla których zostało wydane świadectwo charakterystyki energetycznej zgodnie z art. 12 ust. 1 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2010/31/UE ⁽¹⁾ z dnia 19 maja 2010 r. w sprawie charakterystyki energetycznej budynków i które są często odwiedzane przez ludność, były umieszczane świadectwa charakterystyki energetycznej, uchybiła zobowiązaniom ciążącym na niej na podstawie art. 13 ust. 2 tej dyrektywy;
- obciążenie Republiki Czeskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

1. Artykuł 13 ust. 2 dyrektywy 2010/31/UE przewiduje zobowiązanie do wystawiania świadectwa charakterystyki energetycznej, wydanego zgodnie z art. 12 ust. 1 dyrektywy w przypadkach, gdy budynek o powierzchni użytkowej większej niż 500 m² jest często odwiedzany przez ludność.

2. Niemniej prawo czeskie (§ 7a zákon č. 406/2000 Sb., o hospodaření energií, ve znění pozdějších předpisů) (§ 7a ustawy nr 406/2000 o gospodarowaniu energią, z późniejszymi zmianami) przewiduje zobowiązanie do wystawiania świadectwa charakterystyki energetycznej lub paszportu energetycznego w odniesieniu do tych budynków tylko wtedy, gdy są one zajmowane przez władze publiczne. Prawo czeskie nie przewiduje zatem zobowiązania do wystawiania paszportu energetycznego w sytuacjach, gdy takie budynki są zajmowane przez inne podmioty niż władze publiczne i są często odwiedzane przez ludność. Wymagane uregulowania prawne są nadal jedynie na etapie przygotowawczym.
3. Republika Czeska nie zapewniła zatem, by w budynkach o całkowitej powierzchni użytkowej większej niż 500 m², dla których zostało wydane świadectwo charakterystyki energetycznej zgodnie z art. 12 ust. 1 dyrektywy i które są często odwiedzane przez ludność, były umieszczane świadectwa charakterystyki energetycznej, i tym samym uchybiła zobowiązaniom ciążącym na niej na podstawie art. 13 ust. 2 tej dyrektywy.

(¹) Dz.U. 2010, L 153, s. 13.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunale Amministrativo Regionale per il Lazio (Włochy) w dniu 15 kwietnia 2019 r. — Milis Energy SpA/Presidenza del Consiglio dei Ministri, Ministero dello Sviluppo Economico, Gestore dei Servizi Energetici SpA — GSE

(Sprawa C-798/18)

(2019/C 213/17)

Język postępowania: włoski

Sąd odsyłający

Tribunale Amministrativo Regionale per il Lazio

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Milis Energy SpA

Strona pozwana: Presidenza del Consiglio dei Ministri, Ministero dello Sviluppo Economico, Gestore dei Servizi Energetici SpA — GSE

Pytanie prejudycjalne

Czy prawo Unii Europejskiej stoi na przeszkodzie stosowaniu przepisu krajowego, takiego jak ten, o którym mowa w art. 26 ust. 2 i 3 decreto-legge (dekretu z mocą ustawy) nr 91/2014, w brzmieniu nadanym ustawą nr 116/2014, który w znaczący sposób ogranicza lub opóźnia wypłatę zachęt przyznanych już z mocy prawa i określonych na podstawie specjalnych umów zawartych przez producentów energii elektrycznej pochodzącej z konwersji fotowoltaicznej z Gestore dei Servizi Energetici S.p.A., spółką publiczną odpowiedzialną za to zadanie? W szczególności, czy taki przepis krajowy jest zgodny z ogólnymi zasadami prawa Unii Europejskiej; zasadą ochrony uzasadnionych oczekiwań, zasadą pewności prawa, zasadą lojalnej współpracy i zasadą skuteczności; z art. 16 i 17 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej; z dyrektywą 2009/28/WE (¹) i przewidzianym tam uregulowaniem systemów wsparcia; z art. 216 ust. 2 TFUE, w szczególności w związku z Traktatem w sprawie Europejskiej Karty Energetycznej?

(¹) Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/28/WE z dnia 23 kwietnia 2009 r. w sprawie promowania stosowania energii ze źródeł odnawialnych zmieniająca i w następstwie uchylająca dyrektywy 2001/77/WE oraz 2003/30/WE (Dz.U. 2009, L 140, s. 16).